

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1892 til 31te Marts 1893.

Formanden (Høgsbør): Dette Valg er begæret foretaget efter Forholdstalsvalgmaaden paa Begæring af Bing, Bierre, Busk, Bønløkke, S. C. Christensen, P. Christensen, S. P. Christensen, Fogtmann, Gelker, Hørup, Korsgaard, N. Nielsen, Nøhr, Ovesen og Rosager. Der er anmeldt for mig 3 Grupper, den ene paa 37 Medlemmer, den anden paa 36 og den tredje paa 25; og efter Meddelelse fra Grupperne ønskes der saaledes indsat af første Gruppe: Hørup, Berg, Busk, Korsgaard, Tauber og C. Hage; af anden Gruppe: Tutein, N. S. Larsen, H. Holm, Clausen og Dam, og af tredje Gruppe C. Thomsen, Dinesen, Scharling og Aberg.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov indeholdende nogle Forandringer i Forligslovgivningen.

(Forslaget findes i Tillæg A. Sp. 1499 ff.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

N. S. Larsen: Det er vistnok bekendt for den højtærede Justitsminister, at det foreliggende Forslag om nogle Forandringer i Forligslovgivningen har vakt en meget levende Misstemning iblandt Sagførerne. Naar man tidligere har betegnet Forslaget her i Tinget som en sagfører-venlig Lov, er dette saa langt fra Tilfældet, at Sagførerne tværtimod betragte den som noget nær en Fornærmelse imod dem. Denne Misstemning imod Lovforslaget har sin Grund i Bestemmelsen i § 5, som opretholder det gamle Forbud mod, at Sagførere møde under Forligsmæglingen som Repræsentanter for Parterne. Sagførerne gøre gældende, at selv om der kunde være Grund til for 100 Aar siden at give et saadant Forbud, da Sagførerstanden den Gang var mindre respektabel end nu om Stunder, saa er det meget nærgaaende imod dem nu i vore Dage at opretholde dette Forbud, idet man gaar ud fra, at der i Forbudet ligger en Forudsætning om, at Sagførerne lade

sig lede af egenlyttige Hensyn, at de vilde puste til Proceslysten og fraraade Folk en mindelig Afgørelse, og at de af den Grund maa holdes udenfor Forligskommissionen. Hvis denne Betragtning virkelig var rigtig, hvis Forbudet mod Sagførernes Møde virkelig var bygget paa Forudsætningen om, at de vilde ophidse Folk til Processer, ja, saa vilde det unægtelig være noget ubilligt og nærgaaende mod dem, at man fremdeles vilde opretholde det gamle Forbud. Thi jeg er ganske enig i den Betragtning, som Sagførerne gøre gældende, at de i det hele ingen Interesse have af at faa Folk til at føre Proces (Modsigelse). Som Regel ikke. De staa dem tværtimod ved at faa et Forlig i Stand. De tjene meget lettere deres Salær ved at faa en Sag bilagt ved mindelig Overenskomst, idet de faa et Honorar, der, om det end ikke er saa stort, som hvis en Proces kom i Stand, i alt Fald er en forholdsvis bedre og lettere tjent Betaling end den, de kunne vente at faa ved at føre Proces, som kan tage megen Tid og staffe dem megen Ulejlighed. Jeg tror altsaa at turde paastaa, at gennemgaaende have Sagførerne ikke Interesse af at ophidse Folk til Processer, men tværtimod staa sig bedst ved at faa Retstvistigheder bilagte i Mindelighed. Men jeg mener alligevel, at Sagførernes Modstand mod dette Forbuds Opretholdelse slet ikke er vel begrundet; thi Motivet til Forbudet er i alt Fald nu for Tiden ikke det, man gaar ud fra, nemlig at Sagførerne vilde ophidse Folk til Processer. Naar vi fra vor Side — og jeg tror, at det gælder det store Flertal her i Tinget — fremdeles vilde opretholde det gamle Forbud imod, at Sagførerne møde ved Forligsprøven, er Grunden den, at idet man tillader en Part et saadant Møde ved Sagfører, nødvendiggør man det for den anden Part, som ellers vilde møde personlig, og saa at lade sig repræsentere ved en Sagfører, for at Parternes Stilling overfor Kommissionen kan være nogenlunde lige. Sagførerne maa egentlig selv indrømme dette, idet de i en Henvendelse, som har foreligget et tidligere Udvalg om denne Sag, fremhævede, at Udgangspunktet for Forligsmæglingen maa være dette, at man først søger at komme paa det rene med, hvad der er den strænge Ret imellem Parterne, for at man nogenlunde klart kan bedømme, hvad der maa siges at være en billig Afgørelse for dem begge. Men er dette rigtigt, at man saaledes først bør være klar over, hvorledes Sagen rent juridisk set stiller sig, er det temmelig selvfølgelig, at naar den ene Part møder eller har Udgang til at møde ved Sagfører, maa den